

CASSIE CONNOR

DIVOKÁ HRA

AUTORKA
ZNÁMÁ JAKO
**JULIE
CAPLINOVÁ**

CASSIE CONNOR

**DIVOKÁ
HRA**

Přeložila Marie Frydrychová

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title HOT PURSUIT

© Cassie Connor 2024

Cassie Connor asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing a.s., 2026

Translation © Marie Frydrychová, 2025, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Cover illustration © Adéla Šebestová, 2025

ISBN 978-80-271-5501-9

*Pro Ellie, divokou, silnou, neobroženou a odvážnou ženu –
nejlepší inspiraci a vzor.*

1. KAPITOLA

LYDIA

Letět na jeden den do Barcelony zní naprosto skvostně, jenže já mám ve svém kabinovém zavazadle reflexní vestu, ochrannou helmu a pracovní boty s vyztuženou ocelovou špičkou. Dnešní výlet navíc nezačal moc dobře. Když jsem se v pátek ráno dostavila v nesmyslně časnou hodinu na letiště Heathrow, zjistila jsem, že se můj šéf Jeff Truman na poslední chvíli omluvil kvůli nějakým náhlým rodinným problémům. Poslal za sebe náhradu. Což je teda na prd. Starý spolehlivý Jeff je šťastně ženatý a má báječné děti, klasické pubertáky se spoustou kamarádů a přehledem o posledních trendech. Skvěle ho vycvičily – nikdy se mě na služební cestě nepokoušel dostat do postele ani mi nedělal nevhodné návrhy, natož aby trousil nějaké trapné poznámky. Ideální kolega. Za mě má všech pět pé.

Když přistanu, rozvibruje se mi mobil jako králíček z reklamy na baterky a na displeji mi vybuchne záplava zpráv s informací, že se ke mně připojí nový kolega, kterého ještě vůbec neznám. No bezva. Neznámé věci miluju. Evidentně se mnou letěl v letadle, takže nás řidič může vyzvednout ve stejnou dobu.

Stojím na eskalátoru sjíždějícím do hlavní letištní haly a s požitkem si prohlížím lidi kolem sebe. Je tu neuvěřitelné množství krásných sexy Španělů, tak čtyřicátníků, s decentními šedinami na spáncích. Oni to snad mají v kolektivních genech nebo co.

O pár schodů níž stojí nějaký chlápek, který okamžitě upoutá mou pozornost, dokonce i zezadu. Krátké, pečlivě upravené vlasy odhalují svalnatý krk, a pokud má člověk tyhle typy rád, mohou ho napadat

nejrůznější představy, jak ho kolem toho krku pevně obejmeme a políbíme. Na sobě má tmavošedý oblek. Evidentně na míru, protože mu přes mohutná mužná ramena dokonale padne. Dlouhé štíhlé nohy a pevný zadek, ze kterého omdlívám a předu rozkošuji. Popruh od brašny na notebook mu vyhrnul sako, takže mám skvělý výhled. Přemýšlím o jeho bocích, o tom sexy kousku svalů a šlach na stehnech a hýždích.

No jo, já vím, je to trošku divné, ale mám velkou slabost pro pánské hýždě už od chvíle, kdy jsem prožila NEJLEPŠÍ sex svého života. Neskutečný, vulgární sex, který trval celé dvě noci, po nichž jsem měla ještě dlouho rozzářené oči, a rozvibrovaná nervová zakončení mi přestala tepat snad až po týdně. Stačí na to jen pomyslet a hned mám dojem, že se mi rozpaluje klín. Stisknu stehna k sobě. Nech toho, Lydie. Teď na podobné věci nemysli, když máš před sebou seznámení s novým kolegou z práce a také se seňorem Lopezem, nejvyšším šéfem obchodu se sportovním zbožím, kterému patří distribuční centrum, jež právě lehlo popelem.

Odvracím tedy oči od chlapíka v sexy obleku, který – k mému značnému zklamání – odbočuje při vystoupení z eskalátoru prudce doleva, zatímco já následuju šipky k východu a jdu doprava. Pohledem už pečlivě přejíždím řady mužů s cedulkami v rukou – ať už s bílými tabulkami, nebo listy papíru popsány ručně, případně ty fajnovější s iPady – s nejroztodivnějšími mezinárodními jmény na obrazovce.

Ačkoli služebně cestuju docela dost, nikdy mě nepřestane vzrušovat, že někdo přijel na letiště výhradně kvůli mně. Někdo tady čeká, aby vyzvedl mou maličkost osobně.

S obvyklým vnitřním výbuchem pocitu štěstí zahlédnu své jméno.

Dokonce na iPadu.

Na černé obrazovce stojí velkými bílými písmeny „Lydia Smithová“. Text, jak má být. Z naprosto nesmyslného důvodu mě to rozjaří ještě víc. Někdo totiž musel vynaložit docela dost úsilí, aby to takto zformátoval. Mou radost a potěšení nezkalí ani to, že se o místo na tabulce musím s někým dělit. Pod mým jménem se totiž skví ještě jedno.

„Tom Dereborn“. Tak se patrně jmenuje ten nový. Příjmení je mi nějak povědomé a mám dojem, že stejné měla jedna holka z naší koleje na univerzitě. Sice jsem ho nikdy neviděla, ale nebojím se, že by práci nezvládal nebo se v ní plácal, protože si matně vybavuju, že přišel jako likvidátor ztrát z jiné zavedené firmy specializované na posuzování pojistných událostí.

Dojdu k řidiči přesně ve stejnou chvíli, kdy Sexy Oblek mění směr a kráčí přímo ke mně. Oba se nejdřív podíváme na iPad a vzápětí na sebe.

A do prdele!

Vládce všehomíra se asi dneska na svém obláčku nudí.

Nevěřím svým očím, sakra! Tohle nemůže být pravda.

Já toho chlapa před sebou totiž znám. Intimně. Velice, převelice intimně. Je to můj pan NEJLEPŠÍ sex v životě, nebo si to přinejmenším aspoň myslím.

Podívá se na mě, všimnu si nepatrného záblesku v jeho ocelově šedých očích, jako by mě poznával, ale vzápětí mám dojem, že se mu veškerý výraz z obličeje vytratí, jako když stáhneš roletu. Zjevně se rozhodl mě vyignorovat. Totálně. V jeho tváři bez výrazu teď není naprosto nic, co by seabemín naznačovalo, že jsme si nesčetněkrát skvěle zasouložili, vystřídali rozličné pozice jakož i rozličné místnosti v jeho bytě. Málem bych věřila, že mě v životě neviděl.

Najednou se za řidičem objeví muž ve středním věku a připadá mi jako rozhodčí, který mi zabráni bezděčně vyhrknout: „Ty!?“

„Señorita Smithová, señor De Reborn. Vítám vás. Jsem Guido Lopez z Consa-Calida. Napadlo mě, že vás počkám přímo tady, abychom mohli jet rovnou na revizi místa pojistné události a teprve poté do města do naší kanceláře a na oběd.“ Natáhne ruku, a protože stojím blíž než Sexy Oblek, podám mu svou.

Jenže stejné gesto udělá i Tom Dereborn.

Klient mezi námi těká pohledem a rozhoduje se. Zvítězí v něm gentleman a rytíř, a tak nejdřív stiskne ruku mně.

„Pane Lopezi,“ říkám, „moc mě těší.“

„Nápodobně, seňorita Smithová.“

Lopez se obrátí k mému kolegovi. „Señor De Reborn, rád vás poznávám.“ Patrně se mě zmocňuje lehká hysterie, protože mě strašně rozesmává svou legrační výslovností příjmení Dereborn. Odrecituje formality, zatímco já a „señor De Reborn“ děláme všechno možné, abychom se vyhýbali pohledem. To fakt nemůže být pravda.

Jakmile se pan Lopez a řidič obrátí a vedou nás k autu, ponechám zdvořilostní konverzaci plně na Tomu De Rebornovi, protože se pořad snažím pochopit, jak se tohle sakra mohlo stát.

Vklouzneme do auta na zadní sedadlo a snažíme se mít mezi sebou co největší mezeru. Náš hostitel se posadí na místo spolujezdce a okamžitě se otočí, aby se s námi dal do řeči. My se na sebe ani nepodíváme, ale já si velice silně uvědomuju Tomovu blízkost – dělí nás jen pár centimetrů. Mé tělo se přímo rozvibruje, ježí se mi všechny chlupy, které jsou zjevně naladěné na Toma a obracejí se k němu, jako by byly střelka na kompasu a on magnetický severní pól.

Je to on. Znáám ho. Vím naprosto přesně, jak vypadá nahý. Vím, jak hladkou má kůži. Vím, jaké to je mít v sobě jeho penis, jak mě dokonale vyplní. Vím, jaké to je, když mi bez zábran šeptá do ouška sprostárny, aby mě přiměl vyvrcholit, zatímco mě dráždí prstem. Za dva dny a dvě noci mě tento muž poznal skrznaskrz, přiváděl mě k jednomu orgasmu za druhým. Vrčel, křičel, třel se o mě. Pořád v duchu vidím jeho vystupující šlachy na krku, když se nade mnou tyčil a přirážel, ovládal se, aby nevyvrcholil předčasně, snažil se prodlužovat rozkoš donekonečna. V duchu slyším jeho úlevné „kurvaaa“ při orgasmu, pamatuju se na to, jak ve mně pulzoval.

Vmžiku jsem zpocená, vlhká a nadržaná. Dočista mě zničil, rozmazlil mě, nikdo jiný už ho nepředčí a můžete mi věřit, že jsem se ze všech sil snažila zapomenout. Vymazat si ho z hlavy. Panečku, udělala jsem pro to všechno, jenže každý další pokus o sex s kýmkoli jiným byl hořkým zklamáním. Má snaha vyšla naprázdno. Nakonec jsem to vzdala. Už nekonečně dlouho žiju jako jeptiška. Bez sexu.

Usadím se v autě, jako bych spolkla pravítko, a nakláním se dopředu, abych ani na chvilíčku neměla nutkání se na něj dívat, zachytit jeho pohled nebo ho jen brát v potaz. Díkybohu se zdá, že usiluje přesně o totéž, ačkoli co bychom asi mohli říkat před neskutečně okouzlivým Guidem Lopezem, který mě neustále obšťastňuje svou pozorností.

„Señorita Smithová,“ pronese a střelí obdivným pohledem po mých nohách na podpatcích a jemných punčochách, které jsou téměř neviditelné. „Nechtěla byste spíš zůstat v autě? Po tom požáru to místo není... vhodné... pro krásnou ženu.“

Po mé levici se ozve odfrknutí. Nedivím se mu. Přijela jsem, abych zhodnotila rozsah škod po požáru velkého skladu, v němž bylo před dvěma dny na nějakých dvaceti tisících metrech čtverečních sportovní vybavení. Zdálo by se, že ty fotbalové dresy jsou velice hořlavé. Nejsm si jistá, co señor Lopez očekává, když mě chce nechat dělat odhad škody ze zadního sedadla auta.

„Jsem si jist, že váš kolega pan De Reborn určitě zvládne obhlídku místa škody sám.“

Věnuju Španělovi chladný úsměv. Nestává se mi poprvé, že mě někdo podceňuje a odsuzuje k roli sekretářky nebo zástupce. Dalo by se říct, že důvodem je má neústupnost, pokud jde o volbu oděvu. V práci se prezentuju jako elegantní žena a zdůrazňuju svou ženskost, ale proč sakra ne? Taková prostě jsem. Tvrdě jsem se vypracovala a nemíním kvůli nikomu dělat kompromisy. Nemíním se omlouvat za to, že jsem mladá a pohledná, a už vůbec ne za to, že se oblékám, jak chci. Jsem marnivá. Chci vypadat dobře, a tudíž tak vypadám. Pochopitelně si dovolím obléknout i něco praktického – to už člověku velí zdravý rozum, když jde pracovat do terénu.

Jakmile auto zastaví u zčernalého požářiště, kde pokroucené a popraskané ocelové vzpěry působí jako pomník bývalého skladu, otevřu kabinové zavazadlo a vytáhnu silné turistické ponožky, pracovní boty se zesílenou ocelovou špičkou, reflexní vestu a žlutou ochrannou přilbu a hodím na sebe něco, co vypadá jako hnědý laboratorní plášť.

Pokouším se zaplašit zvláštní pocit studu z toho, že si zouvám boty vzadu v autě před Tomem Derebornem. Připadá mi to nějak intimní a až moc mi to připomíná chvílky, kdy mi rozepínal sandálky na ne skutečně vysokých podpatcích a přejížděl mi rukama po lýtkách stále výš a výš. Musím polknout a rychle si natahuju silné, rozhodně nijak sexy vlněné ponožky.

Než řidič zaparkuje, jsem přezutá a zase jsem získala ztracenou rovnováhu. Vystupuju na poněkud lepkavý asfalt. Musel se rozpustit hor- kem z požáru. Ve vzduchu se vznáší štiplavý kouř a cítím zvláštní vedro, které nijak nesouvisí s místním klimatem. Bez jediného slova na adresu našeho hostitele si přehodím plášť přes kostýmek. Kolega si jen zabručí pod vousy: „Nepředváděj se.“

Señor Lopez nás provází po ohořelých ruinách, pod nohama nám řinčí rozbité sklo a zčernalé zbytky, zprohýbané kovové podpěry – všechno, co zbylo z nekonečných řad polic, mezi nimiž se kdysi procházelo úzkými uličkami. Jeho tvář je zkřivená zoufalstvím a žalem, protože nám sděluje bezvýrazným hlasem plným beznaděje, tak typic- kým pro pozůstalé, o kolik tady přišel. Musím přemáhat soucit a po- třeba ho chlácholit. Vždycky je velice smutné vidět následky destrukce, obzvláště když jde o něčí podnik.

My jsme ale bohužel v roli těch zlých, kteří mají určit skutečný roz- sah ztrát a poopravit očekávání majitele, takříkajíc ho vrátit do reali- ty. Někteří klienti výši ztrát přehánějí – koneckonců, komu to ublíží? Vždyť celou dobu platili vysoké pojistné, tak si zaslouží pořádné pl- nění. Jenže já mám odpovědnost vůči akcionářům a dalším pojištěn- cům a každý podvod musím odhalit, aby se výše pojistného udržela v rozumných mezích. Možná to zní drsně, ale nemyslím to tak. Často máme co dělat se šokovanými zděšenými lidmi, kteří čelí ztrátě vše- ho, na čem celý život pracovali. O všechno přišli jako mávnutím kou- zelného proutku. Strašná situace, člověku je jich líto, ale existuje jisté procento lidí, kteří to vždycky zkouší a své ztráty nadhodnocují. Podle seňora Lopeze, který nám už zaslal odhad škod v obrovských cifrách

a podrobnosti o množství zásob uskladněných na tomto místě, by tady museli mít víc zboží, než prodali za celý loňský rok. Počty neodpovídaly, už když jsem je v Londýně porovnávala.

Vím naprosto přesně, co potřebuju vidět, a tak poprosím seňora Lopeze, aby mě provedl po bývalém skladu. Kladu mu hromady otázek, kterými ho začínám rychle popuzovat, ale chci mít neprůstřelný případ a kvalitní podklady pro svou zprávu. Všechno musí naprosto přesně sedět. Jsem proslulá svou pečlivostí.

„Bože můj,“ mumlá si můj kolega, když požádám Lopeze, ať mi přesně ukáže místo, kde byly police. Poté, co se ho zeptám na výšku polic a kolik jich bylo v každé uličce, kolega jen potichu syká.

Kašlu na něj. Zním svou práci. Upřímně řečeno je velká úleva, že se chová jako naprostý kretén. Aspoň přestanu vzpomínat na všechna ta kouzla, která mi předváděl v posteli.

„Señorita Smithová, jaký je v tom rozdíl? Když je stejně všechno pryč. Máte přece čísla.“ Lopez se mračí.

„Ano, slečno Smithová,“ odpovídá můj kolega a v každé jeho slabice zní nepopíratelná ironie.

„Jak široké byly uličky?“ pokračuju a přecházím po spáleništi ve snaze představit si skladiště před požárem. Na protější straně spáleného prostoru je obrovský kontejner plný promáčených triček.

„Nestihli jsme toho moc zachránit,“ pronese klient zachmuřeně a snaží se mě od kontejneru odvést pryč.

„Ráda bych se podívala,“ řeknu a setřesu jeho ruku z ramene. Zamířím rovnou ke kontejneru. Tom Dereborn jde za mnou a tiše na mě syká: „Proboha živého, copak jste si nečetla materiály ještě před odjezdem sem? Není ani omylem možné, že by tady mohli mít uskladněno zboží v ceně deseti milionů. To přece vidí každý blbec. Co se snažíte dokázat?“

To vím naprosto přesně, ale...

„Já se snažím odvést co nejlepší práci. Vsadím se o deset babek, že tam moc triček mít nebudou a zbytek společnost někam převezla, aby je prodali někde ve stánku nebo pokoutně z auta.“

„No a co?“

Prudce se k němu otočím a zvednu hlas. „No a co?“ Založím ruce v bok a hněvivě si ho měřím. Je mi příjemné se na něj zlobit, ačkoli jsem protivnější než obvykle, protože tak dobře zahrál, že jsme se v životě neviděli. Chci, aby si to pěkně vyžral. Aby zaplatil za všechny ostatní, kteří kdy předstírali, že mě neznají, protože nejsem dost dobrá.

„No jo,“ zabručí a postaví se proti mně tak blízko, že se špičkami svých elegantních polobotek k obleku dotýká zpevněných špiček mých kožených pracovních bagančat.

„To se mi snad zdá, sakra.“

„Proč z toho děláte vědu? Firma zkrátka evidentně nafukuje ztráty.“

„Já vím, ale jsem prostě důsledná.“ To slovo mi oživí vzpomínku. Tom Dereborn byl taky velmi důsledný a já rudnu jen při pomyslení, jak byl v posteli pilný a vytrvalý... Úplně ve svém nitru cítím horký plamen při náhlé vzpomínce – jak mi nekonečně pomalu a pečlivě přejíždí rty po stehnech a dráždí mi klitoris pouze svým horkým dechem.

Rychle se syčivě nadechnu, zatřesu hlavou, abych se zbavila těch myšlenek a soustředím se na vločky bílošedého popela ve vzduchu. „Chci mít materiál, abych to mohla dokázat, kdyby se odvolávali.“

„Naše slovo by mělo stačit.“ Jeho arogantní protahovaná výslovnost mě přenese zpět do přítomnosti.

„Máme se chovat profesionálně. Měli bychom být puntičkáři. Pomozte mi.“ Hned svých slov lituju. Tyhle ruce jsem cítila na každíčkém kousku svého těla a pomáhaly skvěle.

„Cože?“

A je to tady. Jen nepatrný záblesk. Prozradí ho maličký tik u levého oka.

„Chci se dostat do kontejneru. Udělejte mi stoličku a pomozte mi nahoru.“

„To si děláte prdel.“

„Vypadám snad na to? Proč bych to dělala?“

„Protože vy chcete...“ Odmlčí se jen na zlomek vteřiny, ale mně to stačí. *Pověz mi, co chceš.* Znovu a znovu mi to šeptal do ucha a přidával k tomu své nemravné návrhy. „... abych se zachoval jako gentleman a dobrovolně vlezl do kontejneru. V sázce jsou mé polobotky šité na míru a oblek Brioni. Zaplatíte mi účet za čistírnu?“

„Já naprosto nemám problém vlézt do toho kontejneru sama a na rozdíl od vás jsem oblečena vhodně. Kdo si sakra vezme na prohlídku spaleniště drahý oblek, který se dává do čistírny?“

„Reprezentujeme firmu,“ sykne. „A tohle je jednoznačný případ. Všechno jsme mohli vyřešit v kanceláři a bavít se jen o číslech. Oblékl jsem se, abych vypadal profesionálně.“

„A já ne?“

Pohrdavě pohlédne na mou sukni s rozevlátým volánem. „Ujde to.“

„Čistě pro pořádek dodávám – neočekávám, že polezete do kontejneru jen proto, že jste muž, a já ubohá slabá žena. Takže pokud byste byl tak laskav a na pět minut přestal kňourat a radši mě tam zvedl, budu vám vděčná.“

Proplete si prsty a já s velkým uspokojením šlápnu do téhle „stoličky“ pracovní botou celou umazanou od promáčeného popela. „Do prdele,“ vrčí. „Nechápu, proč se tak namáháte. Oba víme, že náš klient je prolhaný hajzl.“ S těmi slovy mě zvedne nahoru větší silou poháněnou testosteronem, než je záhodno, a já přepadnu do kontejneru a svalím se plnou vahou mezi hromady prázdných mokrých krabic, které jsou hned pod povrchovou vrstvou hladkých igelitů, v nichž jsou zabalená trička. Chvilí se brodím v tom marastu, a když se konečně vynořím, zahlédnu seňora Lopeze, jak se mračí Tomovi za zády. Evidentně slyšel každé slovo a už se netváří, že bychom na něj udělali takový dojem.

Nějak vytuším, že s obědem je ámen.

2. KAPITOLA

TOM

Zpátky letíme spolu, ale naštěstí nesedíme vedle sebe. Nejsem si jistý, že bych dokázal dál úspěšně předstírat, jak jsem nad věcí a jak na mě Lydia nemá pražádný vliv. Můj pták si zjevně vypěstoval Pavlovův reflex na její parfém. Pokaždé, když mi do nosu pronikne závan té květino-citrusové vůně, začne mi tvrdnout.

Dokonce i já si uvědomuju, že by asi bylo známkou dobrého vychování dát něčím najevo, že jsme spolu jednou spali... vlastně to bylo mnohem víckrát než jednou, ale šlo o jednorázovou akci. Co má člověk krucinál říct, když se nečekaně setká se svou jednorázovkou, navíc ještě při práci? *Ahoj! To je fajn, že se znovu vidíme!* Anebo spíš plácnout, co mu slina na jazyk přinese, jen co na ni pohlédne? *Trvalo mi dost dlouho, než jsem se z toho víkendu vzpamatoval, co ty?* Nebo také zcela upřímně: *Krucinál, to je ale náhodička, narazit na tebe ve chvíli, kdy dělám, co můžu, aby se mi podařilo na tebe zapomenout.*

Navíc mám dnes náladu pod psa, což taky ničemu nepomáhá. Možná jsem si to na ní vyžil, protože ten víkend byl kurevsky skvostný a děsivý. Během těch osmačtyřiceti hodin jsem se choval naprosto jinak než za normálních okolností, ale zároveň jsem byl neskutečně naladěný na typ chlápka, kterým bych se nejradši stal. Volný jako pták, bez zábran a trošku divoký. Pravda totiž je, že svou práci nenávidím. Úplně tou debilní prací pohrdám. Nikdy jsem nechtěl dělat v pojišťovnictví, a pořád nechci. Problém je, že člověk do toho nejdřív jde, aby měl klid v rodině, ale pak si zvykne na peníze. Pronajme si byt, musí platit raketu za nájem plus energie a tak, a už se z toho nevybábrá.

Takže ano, možná jsem si na té malé nadržené slečince vylil zlost. Nikdo nemá rád šprtky a přehnaně snaživé holky. A už vůbec ne ty, co se drží naprosto přesně všech pravidel. Za normálních okolností se mi zatraceně dobře daří skrývat svou frustraci, ovšem dneska to nejde. A s ní už vůbec. Ona má být přece jenom sen, iluze dokonalé společnosti, se kterou nám to fantasticky klapalo – tedy s mým druhým já –, ideální partnerky, jež existovala pouze na jediný víkend. Teď se musím vypořádat s faktem, že je normální člověk, živoucí bytost, kterou nemůžu prostě jen ignorovat, stejně jako s nespokojeností ohledně toho, kým dnes skutečně jsem. Vytahuju telefon a otevírám e-mail, který mi v noci přišel. Člověk by si myslel, že ho budu mít vypálený do mozku, když jsem ho četl tolikrát. Povzdechnu si a v hloubi mé duše se pere zoufalství s euforií.

Prudce se opřu a zaslechnu nespokojené syknutí pasažéra sedícího za mnou. Dnes odpoledne se ani nemůžu ulít z práce, protože neexistuje výmluva proč se nevrátit do kanceláře, přestože náš výlet skončil předčasně. Lopez nás na letišti doslova vypoklonkoval. Možná nebylo úplně profesionální označit ho za prolhaného hajzla – jakkoli je to pravda –, a už vůbec ne ve chvíli, kdy jsem ve firmě nováček.

Upřímně přiznávám, že jsem po většinu zpátečního letu do Londýna trucoval. Není to zrovna příjemná stránka mé povahy, ale co už... Všichni máme své dny. Byť já jich mám v uplynulých měsících nějak podezřele moc. Abych to upřesnil – v uplynulých *jedenácti* měsících.

Poněkud rozpačitě procházíme s Lydií pasovou kontrolou, a tím pádem mířím po jejím boku i směrem k podzemce, protože oba jdeme na Piccadilly Line. Měl jsem si vzít taxíka.

Na nástupišti čekáme vedle sebe, když vtom mi nonšalantně položí otázku a přitom se dívá na reklamu proti nám a ani ke mně neobrábí oči. „Jak dlouho chceš tohle vydržet?“

„Co jako?“ Jasně, schválně si hraju na tupce, ale proč toho nenechá? Ano, stalo se. Před několika měsíci. Přesně před jedenácti měsíci.

„Předstírat, že mě neznáš.“

„Já tě neznám,“ opáčím, protože kdybychom to měli brát doslova, skutečně o ní *nic* nevím. Nevím, kolik je jí let, a doteď jsem ani neznal její příjmení, nevěděl jsem, kde pracuje, kde bydlí, ani žádné další podrobnosti. Neznám její touhy, netuším, co v minulosti prožila, neznám její přítomnost, natož budoucnost.

Nastane odmlka a mně je strašně líto, že se chovám jako kretén, ale je moc pozdě na to vzít zpátečku.

Musím teda smeknout, že z toho nedělá vědu, a uvědomuju si, že její reakce mě k ní jaksi zvráceně přitahuje ještě víc. Líbí se mi její věcnost, s níž dává naprosto jasně najevo, že mě považuje za totálního debila – špulí rty a pak se usmívá, jako by mě litovala.

„Chápu správně, že se vracíš do kanceláře?“ říká.

„Už to tak vypadá. Napíšeš zprávu?“

„Myslím, že to bude nejlepší,“ pronese úsečně nesouhlasným tónem. „Vzhledem k tomu, že jsem byla vlastně jediná, kdo tu pojistnou událost vyšetřoval.“

Přímhouřím oči. Má pravdu. Dělal mou práci za mě. Sice to ve mně probouzí pocit provinilosti, ale tak nějak se mi zamlouvá, že zná svou cenu a nemíní se uchylovat ke kompromisům. Ne že bych to na sobě dal znát.

„Posluž si a pusť se do toho. Číslo mluví sama za sebe.“ Vyjadřuju se nedůtklivě jako naprostý kretén. Není její vina, že jsem právě dostal nabídku na práci svých snů, ale z finančních důvodů si nemůžu dovolit ji přijmout. Stejně tak není její vina, že mě nutí k zamyšlení, proč se přetvařuju.

Sedím v metru proti ní a pokradmu si ji prohlížím. Tmavé vlasy po ramena, decentní kostýmek. Decentní je na ní vlastně všechno. Pořád nevím jistě, co mě to tenkrát večer popadlo, když jsem po ní vyjel. Ona je totiž krásná v tom neokázalém smyslu, tak nějak zdrženlivě. Za normálních okolností dávám přednost nápadnějším ženám, křiklavě luxusním.

Jenže kouzlo tkvělo v těch šatech, které tehdy měla na sobě. Černých.

Hedvábných. Přísně upjatých při pohledu zepředu a nečekaně sexy jako hrom zezadu. Teď si prohlížím její tmavomodrý kostýmek. Vypadá, že byl drahý, a je velmi jednoduchý, až na jediný ženský detail – poněkud rozšířený okraj sukně. Je tak zvláštně rezervovaná, dokonale se ovládá, zná svou cenu, ale pod tím kostýmkm skrývá tělo, které znám a vím, že je...

Rychle tu představu zaplaším a snažím se obrátit pozornost k rachtu vlaku metra, který se řítí temným tunelem. Byl to jen sex. Dobrý sex... no dobrá, úžasný sex. V té chvíli zachytím její pohled a všechno se mi vrací. Najednou cítím, jak se mi městná krev tam, kde by neměla, a rychle zatáhnu pomyslnou brzdu a své myšlenky přesměřuju jinam.

E-mail. Film. Nabídka.

E-mail přišel dneska ráno. Přesně ten, o jakém jsem roky snil. Produkční firma Oswater dala po dlouhých měsících diskusí mému scénáři zelenou a připustila, abych JÁ – ano, JÁ osobně – film režíroval. Což je teda kurevsky super. Největší výhra v mém životě, až na to, že potřebuju asi opravdickou výhru, abych dokázal svůj projekt ufinancovat a mohl se věnovat jen jemu a už nechodit do práce.

Možná bych mohl excelovat jako gigolo nebo placený společník. Jen co mi ta myšlenka bleskne hlavou, hned se zamračím, jenže Lydia se zrovna podívá mým směrem. Strne. Poznám to podle toho, jak zatne zuby. Myslí si, že moje grimasa souvisí s její osobou. Raději odvrátím pohled, sklopím ho k telefonu a jednou rukou přejíždím po vybledlém potahu svého sedadla. Lydia mě zneklidňuje, ani nevím proč. Zřejmě z toho důvodu, že byla tenkrát o víkendu naprosto bez zábran a já teda taky, což mě vyděsilo málem k smrti.

Jakmile metro dojede do stanice Green Park, jsem ještě nepříjemnější než při vystupování z letadla. Musím se nějak vzpamatovat a pořádně se uvést. Měl bych se pokusit udělat v nové firmě dobrý dojem.

Naši jsou nadšením bez sebe, že jsem začal pracovat u firmy Bignall Harcourt, která se věnuje likvidaci pojistných událostí. V této souvislosti mám ale podezření, že táta využil svých dobrých konexí, abych

tu práci dostal – přestože jsem ho výslovně žádal, ať to nedělá. On si v tomhle nemůže pomoci. Vůbec jsem se neměl zmiňovat, že jdu na přijímací pohovor, jenže u rodinného nedělního oběda má sestřička Rosie oznámila, že ji právě povýšili, tak jsem musel taky s něčím vyrukovat. Že bychom byli moc soutěživí?

Máma a táta jsou naprosto nadšení, že se mi dost zásadně zvýší plat. Hlavně mámě na tom záleží. Pro ni je to „cesta“ k uzavření hypotéky, hledání manželky a následnému vzniku houfy dětí – což jí evidentně ještě v životě dlužím. Ta představa mě naplňuje děsem.

Vystupuji z metra za Lydií a pokračuju davem na nástupišti. Ani se po mně neohlédne, prostě jen kráčí vpřed, proplétá se houfy lidí s lehkostí podzvukové protilodní střely.

Jsem na rozpacích, nemůžu se rozhodnout, co mám dělat. Oba jdeme stejným směrem a za stejným cílem, takže mi připadá neomalené nekonverzovat, ale nějak se necítím na to se omlouvat nebo něco vysvětlovat. Nakonec zvítězí mé vychování – díky mamě a tatě, můžete na mě být hrdí.

„Počkej.“ Nahoře se po vystoupení z eskalátoru zastavím a zatahám ji za ruku. „Hele, dneska nemám zrovna nejlepší náladu. Vždycky se takhle nechovám.“

Zírá na mě a číší z ní naprostá lhotejnost, výrazná jako paprsek světla průzkumných reflektorů na noční obloze. Pokrčí rameny. „Neznám tě.“

Třepá do černého. Váhavě musím uznat, že mě dostala.

„Je mi to úplně jedno,“ pokračuje. „Navíc je nepravděpodobné, že spolu ještě někdy budeme pracovat. Dnešek byl jen jednorázová akce.“ Zvedne bradu a sice nedodá „díkybohu“, ale je to tam. „Musím ještě napsat zprávu. Příští týden tady nejsem.“

S těmi slovy pokračuje v chůzi a nezpomalí ani u skleněných dveří do kancelářské budovy.

Chladnokrevná. Líbí se mi, že to vůbec nijak nedramatizuje.

„Ahoj, Danny,“ pozdraví se širokým úsměvem vrátného. „Jak dopadl

včerejší zápas?“ Chová se k němu výrazně jinak než ke mně a velice mě tím nápadným kontrastem zaujme, protože vidím úplně jinou stránku její povahy.

„Miky dal tři góly.“

„To jste hrdý dědeček.“ Její výraz změkne. Najednou vypadá mnohem mladší. Dokonce jaksi zranitelnější, což mě překvapí. Doteď mi připadala jako opancěřovaná pevnost.

„To se můžete vsadit. Jak bylo ve slunném Španělsku?“ ptá se. „Vrátila jste se brzy.“

„Pěkně studená sprcha,“ prohodí Lydia a krátce na mě pohlédne. „Šmolkovou oblohu zakryly bouřkové mraky.“

„To je škoda. Ale nevádí. Těšíte se na příští týden, že z vás bude televizní hvězda? Moje vnučky milují tu show *Sex na ostrově*, nebo jak se jmenuje.“

Tohle je poprvé, co ji vidím, že se tváří nejistě. Zajímavé.

„Nejdřív mě musejí vybrat.“

„Raději vás než mě,“ kývne vrátný. „Ačkoli ty prachy bych teda neodmítnul.“

„Jenže k těm se člověk dostane, až když to celé absolvuje,“ říká Lydia.

„Ale pořád hledají další lidi. Možná dám řeč na osobním, ale manželka tvrdí, že můj ksicht by na obrazovku nedali – a vnučky by omdlívaly a styděly by se.“ Hlasitě se rozchechtá. „Ale bylo by fakt supr mít v pácu sto táců.“

Být vlčák, mám našpicované uši do tvaru předpisových trojúhelníků.

Lydia kývne, ukáže mu průkazku a pokračuje k výtahu. Jdu za ní a jen taktak to stihnu, aby mě nepřivřely dveře. Myslím, že schválně stiskla tlačítko pro okamžité zavření.

„O jaké televizní show jste to mluvili?“

Najednou vypadá trochu rozpačitě a ani se na mě nepodívá. „Slyšels přece o našem váženém šéfovi.“

„O Harcourtovi? Jasně.“

„Jeho produkční firma vyrábí nový seriál. Potřebují pokusné králíky. Veškeré podrobnosti jsou na firemním intranetu.“

To mě zaujme. „Netipoval bych tě na to. Nevypadáš, že chceš být celebrita.“

„Taky nechci,“ ucedí.

Je to zábava, trochu si do ní rýpnout. „Sto táců je pořádný balík.“

Přikývne, jako by byla povznesená nad to, aby přiznala, že zkrátka prostě potřebuje prachy.

„Kde se můžu přihlásit?“

Z pohledu jí číší opovržení. „No jo. Někdo jako ty takové prachy *fakticky* potřebuje.“

Její pohrdání a ta formulace mě už pořádně nadzvednou a bouchnou mi saze. „Jak už jsi řekla předtím – neznáš mě.“

Trhne sebou, ale znovu zvedne bradu. „Ne, to neznám.“

Vnímám podtext jejích slov a lituju, že jsem se tak rozohnil, ale zvědavost ve mně narůstá a najednou uhání šílenou rychlostí asi jako dobře naspeedovaný křeček na svém kolečku. Chci se o té reality show a ceně pro vítěze dozvědět víc. Zní to sice nereálně, ale mohla by to být odpověď na mé modlitby.

Jakmile se dostanu ke stolu, otevřu počítač a přihlásím se na Newspace, intranetové stránky naší firmy.

O Harcourtově produkční firmě už slyšel snad každý. Vyrábějí příšerně trapný pořad *Nahá dobrodružství*. Jsou v něm seriály o lidech z celého světa, kteří se věnují bungee jumpingu, případně skluzům na zipline, jeskynnímu potápění, skákání padákem – a to všechno, jak už název napovídá, provádějí pouze v rouše Evině, případně Adamově.

Pořad běží čtvrtou sezonu. Osobně si myslím, že se jim už musí nedostávat chlápku ochotných předvádět své bimbasy v nadmořských výškách nad tisíc metrů, ale zjevně tomu tak není.

Chceš vybrát sto táců? hlásá dopis na dotyčných webových stránkách.

Nehodily by se ti? čtu dál v upoutávce a držím si palce, aby k tomu nebylo zapotřebí chodit nahý.

Harcourt natáčí novou reality show *Zachraň se, kdo můžeš*.

To zní teda drsně. Překvapuje mě, že se přihlásila zrovna Lydia.

Představte si to jako Hunger Games – jenom bez toho zabíjení. Pilotní série proti sobě postaví týmy soutěžících, které budou muset uprchnout z Jezerní oblasti a dostat se po vlastní ose do Londýna – a přitom unikat naší elitní jednotce lovců. Tým, který dorazí jako první, vyhraje sto tisíc.

Rozhodně se tady nikdo nezmiňuje o nahotě. I když motiv útěku, kdy se má zachránit, kdo může, zní poněkud dramaticky – ale to asi má, vzhledem k tomu, že jde o pořad laciné televize. Čtu dál a zmocňuje se mě větší naděje než kdy dřív.

Nejprve proběhne dvoudenní seznamovací pobyt a konkurz, kde kandidáti obdrží deset tisíc liber, přičemž dostanou šanci získat hlavní cenu, pokud konkurzem úspěšně projdou. Akce samotná pak potrvá pět dní, ale délka se může měnit, vzhledem k tomu, že jde o pilotní sérii...

Jak těžké asi je být týden na útěku? V mládí jsem chodil do Skautu. Vytočím číslo osobního oddělení.

3. KAPITOLA

LYDIA

Jedna věc je neuváženě souhlasit s výzvou v kanceláři zalité sluncem v anonymním bezpečí města, ovšem něco úplně jiného je dojet pak za měsíc na nádraží v Oxenholme, které vypadá jako vystřižené z filmu *Děti železnice* ze sedmdesátých let. Zmocňují se mě pochybnosti – ne dvě nebo deset, ale rovnou dvě stě. *Zachraň se, kdo můžeš* najednou zní vyloženě děsivě, hlavně když je všude kolem neobydlená krajina. Venkov. Poslední hodinu jsme z vlaku neviděli nic než pole a louky. Kde jsou nějaké domy? Lidi?auta? Kde se tu dá krucinál vůbec schovat?

Při pomyslení na dům po babičce mě bodne u srdce. Odkázala ho mně. Jenže mí rodiče dům za posledních dvacet let docela úspěšně vybydleli, protože se v životě o nic nestarali. Propadlá střecha je opravdu k pláči, rozbitá okna a neudržovaná zahrádka zrovna tak – a to je jen vnějšek. Jen bůh ví, jak to vypadá uvnitř. Musím polknout, jako bych měla v krku knedlík. Ano, jdu do toho. Zvládnou to. Potřebuju ten smutný dům opravit. Je pro mě symbolem rodinného života, který jsem zažívala, když v něm ještě bydlela babička a vedla mě k normálnímu režimu a pořádku, protože v něm žila sama. Když umřela, všechno se to vytratilo. Její dům pro mě znamená mnohem víc než nemovitost.

Přece mě nezastaví první trapná překážka – že jen taktak unesu kufr, natož abych s ním vystoupila z vlaku. Strkám obrovské zavazadlo ven, tlačím a tahám, ale je moc velké a nechce projít dvířky. Když se rozhlédnu po nějakém pomocníkovi, vidím z vedlejšího vagonu vystupovat toho zatraceného Toma Dereborna. Dívá se na mě, ohrnuje rty a jeho opovržení je přímo hmatatelné. Pak však k mému naprostému

údivu udělá pár dlouhých kroků a kufr mi vezme z rukou, zvedne ho a postaví ho s rychlým heknutím na nástupiště.

„Co tam sakra vláčíš?“ ptá se.

„Co tady děláš?“ divím se, naprosto konsternovaná okamžitou vlnou vzrušení, která mi projede tělem, jen co ho spatřím.

„Asi totéž co ty, ne?“

Ztěžka postaví kufr na zem a obrátí se ke mně zády, aby zvedl svůj dokonale vytuněný luxusní outdoorový batoh, tmavomodrý se spoustou popruhů, přezek a oček v oranžové barvě, skvěle sladěné s modrou. Je to zavazadlo pravého muže a dobrodruha, s nejrůznějšími oranžovými sítkami rozličných velikostí napěchovanými lahvemi s vodou, banány, vidím dokonce i knihu a samozřejmě mobil.

Je mi to fuk. Ve škole jsem vždycky byla chudá příbuzná, žalostně špatně vybavená. To už se změnilo. Možná mám velký kufr, ale jistojistě jsem připravená na všechny možnosti.

Maličké nádraží je vstupní bránou do Jezerní oblasti, kde nás podle instrukcí někdo vyzvedne a odveze na „základnu“. To slovo ve mně evokuje něco vojenského – zelené stany a muže v maskáčích. Zmíněné instrukce byly hodně skoupé na přesné podrobnosti ohledně dalších dvou dnů, jakož i na činnost, protože „může dojít ke změnám“. Nicméně k nim byl přiložený podrobný dokument pro případ předčasného ukončení soutěže a mnohem méně podrobný dvoudenní program. Dnes se všichni na první schůzce seznámíme a zítra bude celodenní teambuilding, aby rozhodčí ohodnotili naši způsobilost k účasti na dalším programu. Opravdu bych se moc ráda dozvěděla víc a trošičku se připravila. V sázce je fakt hodně.

Pokradmu se podívám na Tomův přísný profil. Kristepane, co kdyby se produkce dozvěděla, že jsme spolu před jedenácti měsíci něco měli a od té doby jsme se až do minulého týdne neviděli? Zvýšilo by to naše šance, že nás vyberou, protože by to pro diváky byl zajímavý příběh. Jenže já to nikomu nemůžu prozradit. Už tak bylo dost ponižující, že jsme spolu spali a ten hajzl se pak nemohl dočkat, až se mě zbaví.

Vybavuju si to velice přesně. Jen co se v neděli večer začalo slunce sklánět k západu, najednou jako by se proměnil v někoho jiného. V jeden moment mě ještě líbal na rameno a vzápětí už mě strkal ven z bytu, jako by mu za patami hořelo a každou vteřinou očekával návrat rodičů – až na to, že jsem si sakra jistá, že bydlel sám, vzhledem k těm vkusným šedavým tónům a elegantnímu zařízení pro single chlapa. Nedokážu se rozhodnout, jestli jsem na něho pořád ještě nepříčetně nasraná kvůli tomu, jak ten víkend uťal, nebo kvůli tomu, jak potom předstíral, že mě nezná.

Snad milionkrát jsem si v duchu probírala, co jsem asi v tu neděli večer řekla, že jsem v něm nastartovala takovou reakci. Jako by stáhl rolety – z jeho krásných modrých očí naráz vyprchala veškerá vřelost a změnily se v ocelově šedé. Znovu jsem to viděla teď při té revizi pojištné události ve Španělsku.

Seznámila jsem se s Tomem Derebornem... Nemůžu se přimět, abych mu říkala jen Tom, i když se naše těla znají velmi intimně, protože jsem byla neskutečně odborně opečována a obšťastňována všemi možnými způsoby, ale až donedávna jsem neznala jeho příjmení.

Takže... seznámila jsem se s ním přesně před jedenácti měsíci jednoho pátečního večera. Přisedl si vedle mě na jedné z těch nekonečných večerů na nějaké velké konferenci pojišťovacích společností. Od okamžiku, kdy se mi otřel ramenem o ruku a ve mně vybuchl pomyslný ohňostroj, jsem si silně uvědomovala jeho sexuální energii a pochopitelně každý jeho pohyb. Dokonce i hluboký ténbr jeho hlasu, zvláště chraplavý a zastřený, na mě působil podobně a spustil ve mně bláznivou touhu a chtíč. Téměř jsme spolu nemluvíli, oba jsme schválně věnovali pozornost svým sousedům z druhé strany, jako bychom byli zarputile odhodlaní ignorovat tu polární záři bzučivé energie, která mezi námi tančila. Někdy v půlce hlavního chodu – tuším, že to bylo kuře – jsem se sklonila, abych zvedla ubrousek, který mi sklouzl z klína, a ve stejnou chvíli pro něj sáhl on. Jeho ruka se dotkla mé a já se z nesmyslného důvodu nemohla nadechnout, protože jsem se zahleděla do jeho hlubokých modrých očí.

„Nechceš odsud vypadnout?“ zeptal se tiše.

Bez sebemenšího zaváhání jsem přikývla.

„Za pět minut budu čekat v hale,“ dodal nenápadně jen koutkem úst a zvedl se od stolu.

Vzpomínám, jak jsem do sebe hodila zbytek vína, popadla svoje psaníčko a neustále obracela pohled ke vteřinové ručičce na nádherných obrovských hodinách nad plesovým sálem hotelu Dorchester, dokud neuplynulo přesně pět minut. Tak trochu jsem čekala, že ho tam nezastihnu.

Zcela nestoudně a bez rozmyšlení jsem šla za ním k taxíku, který nám zavolal recepční. Naše rty se spojily v minutě, kdy za námi zabouchly dveře auta. V životě jsem nepocítila tak zoufalou touhu být někomu tímto způsobem nablízku. Měla jsem dojem, že mi v hlavě poletuje hejno svatojánských mušek a já jsem celá zmámená jejich světýlky. Každý dlouhý, pomalý, opojný polibek způsoboval, že se rozzářila ještě víc, a když se jeho jazyk dotkl mého, přímo vybuchovala a vysílala mi vlny vibrací do celé hrudní oblasti.

Mám takové podezření, že jakmile se začalo schylovat k nedělnímu večeru, tak už toho víkendu litoval.

Skousnout to je pro mě jako drobné bodnutí, které zvenčí vypadá nepatrné, ale sahá hluboko. Byla jsem mu dost dobrá na vyšukání mozku z hlavy, ale nic víc. Znovu se kvůli tomu v duchu vytáčím do nepřítčnosti, ale zároveň posiluju vědomí, které v sobě odjakživa nosím, že mi totiž celý život cosi chybí. Jsem dobrá v práci, mám přátele, lidi jako já, ale existuje ještě nějaká zcela zásadní a podstatná věc v hloubi mé duše, s níž je něco v nepořádku. Za ty roky jsem si na ten pocit asi zvykla, ale jeho odmítnutí mě po všech těch intimních věcech, které jsme spolu dělali, hluboce ranilo.

Někdy mi vrtá hlavou, jestli jsem si to naše vzájemné vnitřní propojení nějak nevybájila. Přehrávala jsem si v duchu ten víkend tolikrát, ale jsem realista, neoddávám se fantaziím a vím, že to tam bylo. Nevymyslela jsem si to. On se rozhodl to v sobě popřít, ale bylo to tam.

Hrdost mi brání s tím tématem vyrukovat. Ať táhne k čertu.

Pod tíhou svého kufru trošku zavravorám a málem do Toma Dereborna vrazím, protože se snažím s ním držet krok.

„Vláčíš s sebou i dřez?“ zeptá se a arogantně zvedne obočí.

„Hele, co kdybychom vyhlásili příměří?“ navrhnou. Na konflikty nejsem stavěná. Ráda unikám pozornosti, protože právě to jsem se snažila dělat po většinu života.

„Příměří by naznačovalo, že jsme se pohádali,“ pronese.

Zamračím se. Jeho poznámka mě naprosto zmátlá.

„V Barceloně jsem nesouhlasil s tvým přístupem k práci, ale jako dospělý umím přijmout, že kolegové mohou mít odlišný názor.“

Zírám na něj s otevřenou pusou, protože jsem opravdu perplex a patrně i pertex, možná i permex.

Než stihnu vykřiknout „A co ten sex?“, přistoupí k nám nějaký hodně vysoký muž s rameny tak širokými, že aby prošel dveřmi, musí se do nich natáčet bokem.

„Lydia Smithová, Tom Dereborn?“

Pořád ve mně všechno vře, a tak nechám na Tomovi, aby řekl ano.

„Jsem Mark, člen týmu. Vítejte. Auto čeká vpředu.“

Obří muž zvedne můj kufr, aniž hne brvou nad jeho váhou, a vede nás ke strašlivě zářivě oranžovému landroveru na parkovišti. Z té barvy úplně bolí oči.

„Vítejte v pomerančovém autíčku,“ pronese Mark, když mě přistihne, jak si tu barvu prohlížím.

„Hodně zářivé.“

„Jo. Nepřehlédnete nás.“

Příjemně mě překvapí, když se Tom zeptá, jestli nechci sedět vpředu, a mé překvapení je takové, že jen kývnou a vylezu na sedadlo spolujezdce. Většina mužů předpokládá, že přední sedadlo je vyhrazené pro ně.

„Do Mannerdale, kam máme namířeno, to trvá autem půl hodiny. Jde o vyšší ekonomickou školu managementu a právě ona bude naší